

บทที่ 5

บทสรุป

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาประโยคโครงสร้างเน้นส่วนในภาษาไทย ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะคำเจตีย์ คำบ่งจุดเน้นและปัจจัยทางบริบทของประโยคโครงสร้างเน้นส่วนรูปแบบต่างๆ ที่ปรากฏในภาษาไทย โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากภาษาพูดในสถานการณ์ต่างๆ และภาษาเขียนจากบทความหลายรูปแบบ ในปริมาณคำที่ใกล้เคียงกันมากที่สุดคือประมาณประเภทละ 72,000 คำ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

อัตราการเกิดของประโยคโครงสร้างเน้นส่วน

ประโยคโครงสร้างเน้นส่วนที่ปรากฏในการใช้ภาษาไทย มีอัตราการเกิดทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียนดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 10 ตารางแสดงอัตราการเกิดประโยคโครงสร้างเน้นส่วนทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

ลักษณะของประโยค	ภาษาพูด		ภาษาเขียน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประโยคโครงสร้างปกติ	3,589	92.36	2,572	90.47	6,161	91.56
ประโยคโครงสร้างเน้นส่วน	297	7.64	271	9.53	568	8.44
รวม	3,886	100	2,843	100	6,729	100

รูปแบบของประโยคโครงสร้างเน้นส่วนทั้งหมดสามประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ การย้ายที่ส่วนประกอบ ประโยคโครงสร้าง 'มี' และประโยคกรรมวาจก แต่ละประเภทมีอัตราการเกิดดังต่อไปนี้

ตาราง 11 ตารางแสดงอัตราการผลิตประโยคโครงสร้างเน้นส่วนรูปแบบต่างๆ

รูปแบบประโยค โครงสร้างเน้นส่วน	ภาษาพูด		ภาษาเขียน		รวม		ค่า t-test
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
การย้ายที่ส่วนประกอบ	212	5.46	116	4.08	328	4.87	1.70
โครงสร้าง 'มี'	77	1.98	122	4.29	199	2.96	3.27
ประโยคกรรมวาจก	8	0.21	33	1.16	41	0.61	11.02
รวม	297	7.64	271	9.53	568	8.44	0.16

ลักษณะของประโยคโครงสร้างเน้นส่วนและปัจจัยทางปริบท

ประโยคโครงสร้างเน้นส่วนทั้งหมด 3 ลักษณะใหญ่ๆ คือ การย้ายที่ส่วนประกอบ โครงสร้าง 'มี' และประโยคกรรมวาจก มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การย้ายที่ส่วนประกอบ

ลักษณะประโยคโครงสร้างเน้นส่วนแบบย้ายที่ส่วนประกอบมีทั้งหมด 2 รูปแบบใหญ่ๆ ด้วยกันคือการย้ายตำแหน่งไปซ้าย และการย้ายตำแหน่งไปขวา ดังต่อไปนี้

1.1) การย้ายตำแหน่งไปซ้าย (Left-Dislocation) มีทั้งหมด 3 รูปแบบ ดังต่อไปนี้

1.1.1) การย้ายประธานไปด้านซ้ายแบบมีสรรพนามแทนตำแหน่งเดิม มีโครงสร้างประโยคดังต่อไปนี้

ประธาน + สรรพนาม + กริยา (+ กรรม)

ประธานประโยคถูกย้ายมาด้านซ้ายมือต้นประโยค และแทนที่ด้วยคำสรรพนามซึ่งหมายถึงประธานตัวดังกล่าว

สาเหตุของการใช้มีด้วยกันสองสาเหตุได้แก่ 'การเปลี่ยนผู้มีบทบาท' และ 'การแสดงจุดสำคัญของเรื่องเล่า' อัตราการเกิดแสดงให้เห็นดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 12 ตารางแสดงอัตราการเกิดของสาเหตุการใช้ประโยคย้ายประธานไปด้านซ้ายแบบมี
สรรพนามแทนตำแหน่งเดิม

ประโยคย้ายประธานไปซ้าย แบบมีสรรพนามแทน	ภาษาพูด		ภาษาเขียน		รวม		ค่า t
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
การเปลี่ยนผู้มีบทบาท	75	1.93	8	0.28	83	1.23	5.57
การแสดงจุดสำคัญของ เรื่องเล่า	15	0.39	0	0	15	0.22	1.25
รวม	90	2.32	8	0.28	98	1.46	1.92

1.1.2) การย้ายประธานไปด้านซ้ายแบบไม่มีสรรพนามแทนตำแหน่ง
เดิม ซึ่งโครงสร้างของประโยคดูผิวเผินแล้วคล้ายประโยคปกติดังต่อไปนี้

ประธาน, + กลุ่มคำ + กริยา (+ กรรม)

จากโครงสร้างจะเห็นได้ว่าส่วนที่เกิดการย้ายตำแหน่งขึ้นคือส่วนประกอบที่
ทำหน้าที่เป็นประธาน ถูกย้ายตำแหน่งไปด้านซ้ายมือ โดยการนำกลุ่มคำซึ่งอาจเป็นคำบ่งจุดเน้น
มาแทรกระหว่างประธานและกริยา ซึ่งหากดูผิวเผินนั้นจะเหมือนประโยคธรรมดาทั่วไป

โครงสร้างชนิดนี้มีสาเหตุมาจาก 'การเชื่อมโยงกับหัวเรื่อง' ค่าเฉลี่ยของ
ประโยคลักษณะนี้ภาษาพูดคิดเป็นร้อยละ 1 ภาษาเขียนคิดเป็นร้อยละ 0.88 และมีค่าเฉลี่ยรวม
เท่ากับร้อยละ 0.95

1.1.3) การย้ายกรรมไปด้านซ้าย มีรูปแบบโครงสร้างดังต่อไปนี้

กรรม + ประธาน + กริยา

คำนามตัวที่พบต้นประโยคแท้จริงแล้วทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยค ซึ่งถูก
ย้ายมาด้านหน้าของประธานตัวจริง ซึ่งก็คือคำนามที่พบเป็นตัวที่สอง

ประโยคย้ายกรรมไปด้านซ้ายจะถูกใช้เมื่อผู้ถูกกระทำสัมพันธ์กับหัวเรื่อง
หรือใช้เพื่อ 'การเชื่อมโยงกับหัวเรื่อง' นั่นเอง อัตราการเกิดของการใช้ประโยคย้ายกรรมไป
ด้านซ้ายพบในภาษาพูดคิดเป็นร้อยละ 1.54 ขณะที่พบในภาษาเขียนร้อยละ 2.67 และคิดเป็น
ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.02

1.2) การย้ายตำแหน่งไปขวา (Right-Dislocation) มีทั้งหมด 3 รูปแบบ
ดังต่อไปนี้

1.2.1) การย้ายประธานไปด้านขวาแบบมีสรรพนามแทนตำแหน่งเดิม
มีรูปแบบโครงสร้างดังต่อไปนี้

สรรพนาม + กริยา (+ กรรม) + ประธาน

จากโครงสร้างจะเห็นได้ว่าประธานซึ่งปกติจะอยู่ในตำแหน่งต้นประโยค ถูกย้ายไปด้านหลังสุดของประโยค แทนที่ด้วยสรรพนามที่หมายถึงผู้กระทำหรือประธานตัวดังกล่าวไว้ในตำแหน่งต้นประโยค

การใช้โครงสร้างลักษณะนี้มีสาเหตุมาจาก 'การแสดงจุดเน้นของประโยค' พบในภาษาพูดคิดเป็นร้อยละ 0.13 ขณะที่ในภาษาเขียนพบเพียงร้อยละ 0.04 เท่านั้น ค่าเฉลี่ยรวมทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนเท่ากับร้อยละ 0.09

1.2.2) การย้ายประธานไปด้านขวาแบบไม่มีสรรพนามแทนตำแหน่งเดิม มีรูปแบบโครงสร้างดังต่อไปนี้

กริยา (+ กรรม) + ประธาน

ประโยคโครงสร้างชนิดนี้คำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานคือกลุ่มคำนามที่อยู่หลังสุดของประโยค ส่วนคำนามตัวแรกที่อยู่ติดกับคำกริยานั้นเป็นทำหน้าที่กรรมของประโยค ซึ่งจะปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ขึ้นอยู่กับชนิดของกริยา

ปัจจัยหรือสาเหตุของการใช้ประโยคโครงสร้างนี้ได้แก่การที่ผู้พูดต้องการ 'แสดงจุดเน้นของประโยค' ด้านอัตราการเกิดพบในภาษาพูดคิดเป็นร้อยละ 0.39 ในภาษาเขียนคิดเป็นร้อยละ 0.21 และค่าเฉลี่ยรวมทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียนคิดเป็นร้อยละ 0.31

1.2.3) การย้ายกรรมไปด้านขวา ประโยคมีลักษณะโครงสร้างแบบ

ประธาน + กริยา, + กลุ่มคำ + กรรม

โครงสร้างมีลักษณะเหมือนโครงสร้างปกติ แตกต่างกันในระหว่างกริยากับกรรมจะมีกลุ่มคำอื่นๆ มาขึ้น เป็นการทิ้งช่วงเพื่อเน้นความสนใจไปที่กรรมที่จะตามมา

การใช้ประโยคโครงสร้างชนิดนี้พบเพียงในภาษาพูดในปริมาณที่น้อยมาก มีสาเหตุมาจากผู้ส่งสารต้องการ 'แสดงจุดเน้นของประโยค' อัตราการเกิดเมื่อเฉลี่ยเฉพาะในภาษาพูดด้วยกันเท่ากับร้อยละ 0.08 และเมื่อเฉลี่ยรวมทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนจะเท่ากับร้อยละ 0.04 เท่านั้น

2) โครงสร้าง 'มี'

ประโยคโครงสร้าง 'มี' มีโครงสร้างดังต่อไปนี้

'มี' + นามวลี / ประโยค

จากโครงสร้างจะเห็นว่ากริยาในโครงสร้าง 'มี' อาจจะมาตามด้วยนามวลีเพียงคำเดียวหรือตามด้วยประโยคเต็มรูปแบบก็ได้ ประโยคโครงสร้างชนิดนี้มีหน้าที่ในการ 'แนะนำข้อมูลใหม่'

เข้ามาในเรื่อง อัตราการเกิดในภาษาพูดเท่ากับร้อยละ 1.98 ในขณะที่ใช้ในภาษาเขียนเท่ากับร้อยละ 4.29 และค่าเฉลี่ยจากทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนเท่ากับร้อยละ 2.96

3) ประโยคกรรมวาจก

ประโยคกรรมวาจก มีโครงสร้างดังต่อไปนี้

นามวลี¹ + ถูก/โดน + นามวลี² + กริยา

จากโครงสร้างนามวลี¹ เป็นกลุ่มคำที่ถูกกระทำซึ่งโดยปกติจะทำหน้าที่เป็นกรรม ถูกย้ายมาต้นประโยคนามวลี² ซึ่งเป็นผู้กระทำที่ปกติจะทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค เมื่อเปลี่ยนโครงสร้างเป็นประโยคกรรมวาจกจะมีคำว่า ถูก หรือ โดน มาแทรกระหว่างนามวลีทั้งสอง เพื่อแสดงให้เห็นว่านามวลี¹ เป็นคำที่ถูกกระทำจากนามวลี²

การใช้ประโยคกรรมวาจกนี้ได้รับอิทธิพลมาจากสาเหตุที่ว่า ผู้ถูกกระทำมีความเกี่ยวข้อง 'เชื่อมโยงกับหัวเรื่อง' อัตราการเกิดของประโยคภาษาพูดคิดเป็นร้อยละ 0.21 ภาษาเขียนคิดเป็นร้อยละ 1.16 และค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับร้อยละ 0.61

ต่อไปนี้เป็นตารางแสดงการสรุปผลอัตราการเกิดของสาเหตุของการใช้โครงสร้างเน้นส่วนทั้งสามลักษณะ

ตาราง 13 ตารางแสดงอัตราการเกิดของสาเหตุการใช้ประโยคโครงสร้างเน้นส่วนชนิดต่างๆ

ประเภท สาเหตุ	การย้ายที่ ส่วนประกอบ		โครงสร้าง 'มี'		ประโยค กรรมวาจก		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การแนะนำข้อมูลใหม่	-	-	199	35.04	-	-	199	35.04
การเชื่อมโยงกับหัวเรื่อง	200	35.21	-	-	41	7.22	241	42.43
การเปลี่ยนผู้มีบทบาท	83	14.61	-	-	-	-	83	14.61
การแสดงจุดเน้นของ ประโยค	30	5.28	-	-	-	-	30	5.28
การแสดงจุดสำคัญของ เรื่องเล่า	15	2.64	-	-	-	-	15	2.64
รวม	328	57.75	199	35.04	41	7.22	568	100

การใช้คำบ่งจุดเน้น

การใช้คำบ่งจุดเน้นหมายถึง การใช้คำที่ทำหน้าที่เป็นคำบ่งจุดเน้นวางไว้หลัง ส่วนประกอบต่างๆ ภายในประโยคเพื่อแสดงถึงจุดเน้นที่แตกต่างกันออกไป คำบ่งชี้ที่พบในภาษา พุทธิมี 4 คำได้แก่ *เนี่ย เอง นะ และ นั้น* ส่วนคำที่เกิดในภาษาเขียนมีเพียง 2 คำคือ *เอง และ นั้น* เท่านั้น ตารางต่อไปนี้จะแสดงอัตราการเกิดของคำบ่งจุดเน้นทั้งหมด

ตาราง 14 ตารางแสดงอัตราการเกิดของคำบ่งจุดเน้น

คำบ่งจุดเน้น	ภาษาพูด		ภาษาเขียน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เนี่ย	26	66.67	-	-	26	42.62
เอง	9	23.08	7	31.82	16	26.23
นั้น	1	2.56	15	68.18	16	26.23
นะ	3	7.69	-	-	3	4.92
รวม	39	100	22	100	61	100

อภิปรายผล

ก่อนการศึกษาประโยคโครงสร้างเน้นส่วนครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้คาดการณ์ผลของการศึกษาวิจัยไว้ล่วงหน้าว่า ลักษณะของประโยคโครงสร้างเน้นส่วนที่ปรากฏในภาษาไทยนั้นมีด้วยกันหลาย รูปแบบ หลังจากการศึกษาผู้ศึกษาพบว่าประโยคโครงสร้างเน้นส่วนมีหลายแบบจริง คือแบ่ง ออกเป็น 3 ประเภทหลักๆ ได้แก่ การย้ายที่ส่วนประกอบ โครงสร้าง 'มี' และประโยคกรรม วาจก นอกจากนี้รูปแบบการย้ายที่ส่วนประกอบยังมีลักษณะปลีกย่อยลงไปอีก 6 รูปแบบด้วยกัน อันเนื่องมาจากในงานของสมทรง บุญพัฒน์ (ม.ป.ป.) ชื่อ 'ภาษาไทยภาษาเน้นเรื่อง' ได้แสดงให้เห็นว่าประโยคในภาษาไทยเป็นโครงสร้างแบบ หัวเรื่อง-ข้อความ มากกว่าโครงสร้าง ประธาน-ภาคแสดง ดังที่เคยมีการศึกษากันมา จากคำกล่าวนี้ทำให้ผู้ศึกษาคาดการณ์ว่าจะพบ ประโยคโครงสร้างเน้นส่วนในจำนวนที่มากพอประมาณซึ่งอาจจะมากกว่าโครงสร้างปกติก็เป็นได้ และจากการศึกษาในภาษาอื่นๆ เช่นในภาษาอังกฤษหรืออิตาลี (Hinds, 1989) ที่ปรากฏว่า โครงสร้างเน้นส่วนเป็นโครงสร้างที่จัดว่าต่ำกว่ามาตรฐาน คือใช้ในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ทำให้ผู้ศึกษาคาดว่าในภาษาไทยจะพบโครงสร้างชนิดนี้ในลักษณะต่ำกว่ามาตรฐาน และพบใน ภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียนเช่นเดียวกัน แต่หลังจากทำการศึกษากลับพบผลที่ไม่เป็นไปตาม

ความคาดหมาย คือปรากฏว่ามีการใช้ประโยคโครงสร้างเน้นส่วนในปริมาณที่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับประโยคโครงสร้างปกติ นั่นคือพบประโยคโครงสร้างเน้นส่วนเพียงร้อยละ 8.44 ขณะที่พบประโยคโครงสร้างปกติถึงร้อยละ 91.55 นอกจากนี้จากการทดสอบโดยใช้สูตร t-test เพื่อหาค่าความแตกต่างของระดับการใช้โครงสร้างเน้นส่วนในภาษาพูดและภาษาเขียนปรากฏผลออกเท่ากับ 0.16 ซึ่งหมายความว่ามีการใช้ประโยคโครงสร้างเน้นส่วนในภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูดอย่างมีนัยสำคัญ (ค่ามากกว่า 0.05) จากข้อมูลนี้ สามารถใช้เป็นข้อยืนยันได้ว่า โครงสร้าง ประธาน-ภาคแสดง ยังคงเป็นโครงสร้างที่เหมาะสมสำหรับใช้อธิบายประโยคในภาษาไทย และการใช้ประโยคโครงสร้างเน้นส่วนในภาษาไทยไม่ได้เป็นลักษณะที่เรียกว่าต่ำกว่ามาตรฐานเช่นเดียวกับภาษาอื่นๆ แต่อย่างใด

อันดับสามผู้ศึกษาได้คาดการณ์ไว้ว่า น่าจะมีกลุ่มคำจำนวนหนึ่งที่ทำหน้าที่เป็นคำบ่งการเน้นส่วน ซึ่งก็เป็นไปตามที่คาดไว้คือในข้อมูลพบว่ามีคำ 4 คือ *เนี่ย เอง นะ และ นั่น* ทำหน้าที่เป็นคำบ่งจุดเน้นดังกล่าว คำบ่งจุดเน้นทั้งสี่คำนี้เป็นคำหลักๆ ที่พบได้ง่ายและมีการใช้กันทั่วไป แต่ในภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันแท้จริงแล้ว คำบ่งจุดเน้นไม่ได้จำกัดอยู่แค่สี่คำนี้เท่านั้น หากยังสามารถหยิบยืมคำชนิดอื่นๆ มาใช้เป็นคำที่แสดงเป้าหมายในการเน้นส่วนประกอบของผู้พูดได้อีกด้วย เช่นคำว่า *สิ* ในประโยคเช่น *เธอสิ ต้องไป* หรือแม้แต่คำลงท้าย *คะ* ในประโยคเช่น *นิลใจคะ ทำงานเก่ง* ก็สามารถนำมาใช้เป็นคำบ่งจุดเน้นได้ ทั้งนี้ในข้อมูลของผู้ศึกษาพบเฉพาะ 4 คำดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

อันดับสุดท้ายผู้ศึกษาได้คาดไว้ว่า น่าจะมีปัจจัยทางบริบทหลายอย่างที่มีส่วนผลักดันให้เกิดการใช้ประโยคโครงสร้างเน้นส่วนขึ้นในภาษาไทย จากการศึกษาผู้ศึกษาพบว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดโครงสร้างเน้นส่วนทั้งหมด 5 สาเหตุด้วยกันคือ การแนะนำข้อมูลใหม่ การเชื่อมโยงกับหัวข้อ เรื่อง การเปลี่ยนผู้มีบทบาทของเรื่อง การแสดงจุดสำคัญของเรื่องเล่า และการแสดงจุดเน้นของประโยค

การศึกษาโครงสร้างเน้นส่วนนั้นเป็นการศึกษาโครงสร้างประโยคหลายรูปแบบ ที่ทำหน้าที่หลักคือแสดงให้เห็นถึงการเน้นส่วนประกอบภายในประโยค ซึ่งเป็นข้อมูลที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังตระหนักถึงความสำคัญของข้อมูลดังกล่าว ในภาษาไทยโครงสร้างประโยคที่มีลักษณะการใช้เพื่อจุดประสงค์นี้มีด้วยกันหลายโครงสร้างด้วยกัน ได้แก่ โครงสร้าง 'มี' โครงสร้างย้ายตำแหน่งไปซ้าย และโครงสร้างกรรมวาจก ซึ่งบางโครงสร้างก็ได้มีผู้ศึกษาไปบ้างแล้วบางส่วน โดยโครงสร้าง 'มี' ได้มีการศึกษาลักษณะโครงสร้างเพียงอย่างเดียว (ประภา สุขเกษม, 2535, ม.ป.ป.) แต่ยังไม่ได้กำหนดบทบาทของโครงสร้างอย่างชัดเจน โครงสร้างย้ายตำแหน่งไปซ้าย (Hind, 1989) มี

การศึกษาทั้งโครงสร้างและบทบาทแล้วหากแต่ยังไม่สามารถระบุบทบาทได้อย่างชัดเจน เช่นเดียวกับประโยคกรรมวาจก (Sungnoi, 2000 และ ทัศนวิรัตน์ ปาณะกุล, 2531) ที่มีการศึกษา โครงสร้างแต่ไม่ได้ศึกษาบทบาทในการใช้ออกมาอย่างชัดเจน

การศึกษาโครงสร้างเน้นส่วนในครั้งนี้เป็นการศึกษาในหลายจุดประสงค์ด้วยกัน ข้อแรกคือ การศึกษาจำนวนของโครงสร้างเพื่อพิสูจน์คำกล่าวที่ว่าภาษาไทยมีโครงสร้างแบบ หัวเรื่อง-เนื้อความ (สมทรง นุราชพัฒน์, (ม.ป.ป.)) ทำให้ต้องนับรวมจำนวนโครงสร้างทุกโครงสร้างที่เป็น ประโยคโครงสร้างเน้นส่วนเพื่อพิสูจน์คำกล่าวนี้ อีกด้านหนึ่งนอกจากลักษณะโครงสร้างของ ประโยคแล้ว ปัจจัยทางบริบทที่มีส่วนผลักดันให้เกิดการใช้โครงสร้างแต่ละชนิดก็เป็นอีก วัตถุประสงค์หนึ่ง ที่ผู้ศึกษาต้องการต้องการพิสูจน์ออกมาให้เห็นเด่นชัด นอกจากนี้ในส่วนของ ประโยคโครงสร้างเน้นส่วนแบบย้ายที่ส่วนประกอบในภาษาไทยได้มีการศึกษาออกมาอย่างชัดเจน เพียงโครงสร้างเดียวเท่านั้น นั่นคือโครงสร้างย้ายกรรมไปซ้ายแบบมีสรรพนามแทนที่ (left-dislocation) (Hind, 1989) แต่ในการใช้จริงลักษณะการย้ายที่ส่วนประกอบเป็นลักษณะที่สำคัญ อย่างหนึ่งซึ่งมีการใช้อย่างแพร่หลายและมีโครงสร้างรูปแบบอื่นอีก ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรมี การศึกษาเพื่อชี้ชัดออกไปว่าโครงสร้างแบบย้ายที่ส่วนประกอบนี้มีในลักษณะใดอีกบ้าง

จากผลการศึกษาจะเห็นว่างานวิจัยชิ้นนี้ได้ทำให้เกิดคำถามต่องานวิจัยชิ้นอื่นๆ เช่น งาน ของสมทรง นุราชพัฒน์ ในเรื่องโครงสร้างประโยคแบบ หัวเรื่อง-เนื้อความ ว่าเป็นลักษณะที่ เหมาะสมสำหรับการอธิบายโครงสร้างหลักของภาษาไทยจริงหรือไม่ การศึกษาโครงสร้าง 'มี' ทำให้ทราบบทบาทของโครงสร้างได้อย่างชัดเจนคือเป็นโครงสร้างที่ใช้ใน 'การแนะนำข้อมูลใหม่' ส่วนโครงสร้างย้ายตำแหน่งไปซ้าย (แบบมีสรรพนามแทนตำแหน่งเดิม) ของ John Hind บทบาทที่เหมาะสมในการอธิบายโครงสร้างคือ 'การแสดงความสำคัญของเรื่องเล่า' และ 'การเปลี่ยนผู้ มีบทบาท' เนื่องมาจากบทบาทแรกคือการแสดงจุดสำคัญของเรื่องเล่านั้นมีลักษณะการใช้ที่ ชัดเจนคือใช้โครงสร้างนี้ในการกล่าวย้ำข้อมูลซ้ำหลายๆ ครั้ง ส่วนการเปลี่ยนแปลงผู้มีบทบาทเป็น ลักษณะที่เหมาะสมกับการอธิบายโครงสร้างนี้มากกว่า 'การแนะนำข้อมูลใหม่' หรือ 'การแนะนำ ซ้ำ' ข้อมูลที่แนะนำไปแล้วแต่ไม่อยู่ในบริบทใกล้เคียงที่ John Hind ค้นพบ เพราะหากพิจารณา จากบริบทแล้ว เมื่อมีการใช้โครงสร้างนี้ไม่ว่าจะมีการแนะนำข้อมูลใหม่เข้ามาในข้อความหรือไม่ก็ ตาม ประโยคถัดไป ประธานของประโยคหรือผู้มีบทบาทจะมีการเปลี่ยนแปลงจากประโยคก่อน หน้าโดยทันที ในส่วนของประโยคกรรมวาจกก็พบว่าโครงสร้างนี้มีบทบาทชัดเจนคือการแนะนำ ข้อมูลใหม่เข้ามาในข้อความ และสุดท้ายประโยคโครงสร้างเน้นส่วนชนิดย้ายที่ส่วนประกอบ นอกจากโครงสร้างย้ายประธานไปไปซ้ายแบบมีสรรพนามแทนที่ (left-dislocation) แล้ว ยัง

พบว่ามีโครงสร้างอื่นเพิ่มอีก 5 โครงสร้างด้วยกันซึ่งแต่ละโครงสร้างก็มีบทบาทการใช้แตกต่างกันไป

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาโครงสร้างเน้นส่วนนี้นอกจากจะศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางวากยสัมพันธ์ในระดับประโยคแล้ว ยังสามารถศึกษารูปแบบที่เกิดจากการผลักดันของปัจจัยการเน้นในลักษณะอื่นๆ ได้อีกหลายด้านด้วยกันดังต่อไปนี้

1. การใช้ลักษณะการเน้นเสียง การลงเสียงหนักเบา ท่วงทำนองเสียง และการย่อคำเป็นเครื่องหมายในการเน้นส่วนประกอบตามที่ Chafe (1970) และ Givón (1979) ได้กล่าวไว้
2. การเน้นโดยการใช้คำ หรือความแตกต่างทางความหมายของคำที่เป็นผลมาจากระดับการเน้นข้อมูลที่แตกต่างกันตามคำกล่าวของ Marianne Celce-Murcia and Diane Larsen-Freeman (1999)
3. นอกจากนี้ผู้ศึกษายังพบอิทธิพลการเน้นที่มีผลต่อระดับของโครงสร้างคำ และโครงสร้างข้อความอีกด้วย ซึ่งก็เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะสามารถนำไปศึกษา เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ๆ เพิ่มขึ้นมาได้